

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθῆς κίραρχον εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἁριστῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς :

Ἐξωτερικῶς :

Ἐτησίᾳ . . . δρ. 8,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τριμήνος . . . 2,50

Ἐτησίᾳ . . . φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τριμήνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἰανουαρίου μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

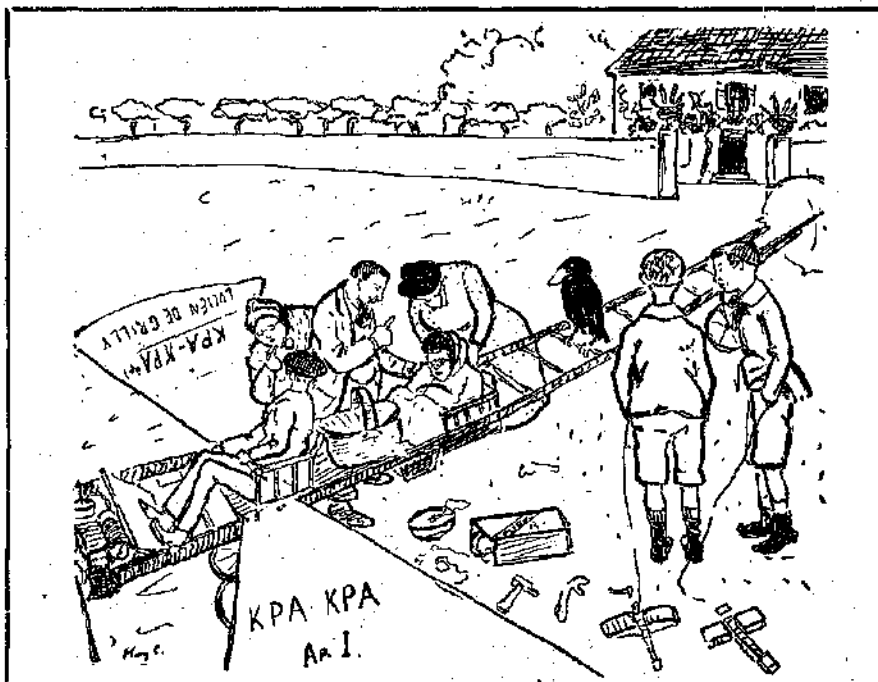
Διὰ τῶν Πρωτοτύπων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 18
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμθνται ἕκαστον λσκ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐρμιόιδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαρτίου 1911

Ἔτος 38ον.—Ἀρ.θ. 17

ΑΙ ΠΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Ἀεροναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ
Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:—Μετὰ τὸ πρῶτόν του ἐπιτυχῆς ἐναέριον ταξίδι, ὁ δαδωνοεὐτὴς ἀεροπόρος Λουκιανὸς σχεδιάζει δεύτερον μεγαλῆτερον. Θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἡλιοπόλιν, διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς ἀεροναυτικῶς ἀγῶνας, θὰ παραλάβῃ δὲ καὶ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του Βαβέταν. Ἐν τῷ μετασθῆ ἐπιδιορθῶναι καὶ τελειοποιεῖ τὸ μονοπλάνον του «Κρᾶ-Κρᾶ», τὸ ὁποῖον ἐροδιάζει μὲ νέον ἔλικα καὶ νέον κινήτρον. Καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν ἐπιληρητικὴν του διήγησιν:

Ἦρρισα τὴν ἀναχώρησίν μου διὰ τὴν 4ην Φεβρουαρίου καὶ ἀπεράσισα νὰ φορῶ τακτικὰ τὰ γυαλιὰ τοῦ αυτοκινήτου διὰ νὰ τὰ συνεθίσω. Ἡ μαμὰ μᾶς ἐφωτογράφησε, τὴν Βαβέταν καὶ ἐμέ, ἐν μεγάλλῃ στολῇ ἀεροπλάνων. Φαναρισθῆτε μὲ πόσῃ ὑπερηφάνειαν ἐποζῶραμεν ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου! . . .
Ἡ θεία Ὀλυμπία μού ἔδειξεν, εἰς τὸν

γεωγραφικὸν χάρτην τὸ συντομώτερον δρομολόγιον. Τὸ ἀπεστήθισα καὶ ἐτοποθέτησα μίαν πυξίδα εἰς τὸ δεύτερον σκαλοπάτι μου.

Ἐπιτελοῦς ἡ 4η Φεβρουαρίου ἐφθασεν. Ἀπὸ τὰς ἐπτὰ τὸ πρωῒ, ὄλοι ἦσαν εἰς τὸ ποδᾶρι. Εἰς τὰς ὀκτώ, ὁ «Κρᾶ-Κρᾶ» ἦτον ἕτοιμος διὰ τὸ ταξίδι του. Ὅσον καιρὸν καὶ ἀνέζησω, πάντοτε θὰ ἐνθυμοῦμαι ἀκείνην τὴν ἀναχώρησιν. Οἱ δύο μου ἐξάδελφοι, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Λουδοβίκος, —παιδιὰ τῆς θείας Ὀλυμπίας, —μ' ἐκύτταζαν ἐκστατικῶς, κρατοῦντες δεξιῶς τοὺς σπάγους τῶν μικρῶν των ἀεροπλάνων μὲ τοὺς ἐλαστικῆνους κινήτροάς των, τὰ ὅποια ποτὲ δὲν κατόρθωσαν νὰ πετάξουν περισσότερον ἀπὸ ἐξήντα μέτρα.

Ὁ μπαμπᾶς, διὰ νὰ κρόπητῃ τὴν συγκίνησίν του, τὸ ἔρωγγεν εἰς τὸ ἀστεφον, μᾶς ἐπέκρατε καὶ δὲν ἔπαυε νὰ μὲ συμβουλεύῃ: «Νὰ εἶσαι φρόνιμος, συνετός' ἐνθυμοῦ ὅτι ἔχεις μαζί σου πεντακάσια φράγκα, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ ποσὸν θὰ σοῦ

χρηαισθῆ ἴσως διὰ νὰ ἐπιστρέψετε μὲ ἀτμόπλοιον καὶ σιδηρόδρομον... Νὰ μὴ καταβροχθίσετε ὅλας σας τὰς προμηθείας εἰς μίαν ἡμέραν... Σὺ θὰ εἶσαι ὁ μηχανικός, ἀλλὰ ἡ Βαβέτα θὰ εἶνε ἡ εἰκοσόμος. Πρόσεχε, Βαβέτα, νὰ εἰκοσώμης τὸ κοτόπουλο καὶ τὴν σαμπάνια... Καὶ νὰ μὴ κάμνεται τρέλλες μὲ τὸ ρεβόλβερ... Κάθεσθε καλά; δὲν κινδυνεύετε νὰ χάσετε τὴν ἰσορροπίαν;

—Ὅχι, μπαμπᾶ!.. μὴ φοβάσαι, μπαμπᾶ!.. θὰ ὑπερηφανεύομαι μίαν ἡμέρα γιὰ μᾶς!

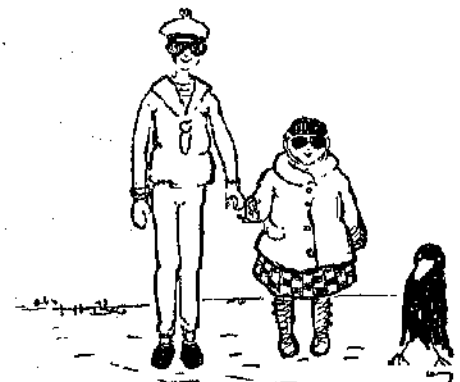
— Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ, παιδιά μου! Γι' ἀγάπῃ τῆς ἐπιστήμης εἰς τὸ ἐπιτρέπω. Καὶ φρόνιμα!

— Νὰ γυρίσῃς γρήγορα, Λουκιανέ! μού φευρίζει εἰς τὸ αὐτὸ ἡ μαμὰ.

— Ναι, μαμὰ, τῆς ἀπαντῶ.

Καὶ δαγκᾶνω τὰ χεῖλή μου, διότι μού ἤρχετο νὰ κλαύσω, βλέπων τὴν ἀγωνίαν τῆς.

Ἀμέσως, διὰ νὰ ἐπανεύρω τὴν ψυχραιμίαν μου, ἔθεσα εἰς κίνησιν τὴν μηχανήν... Ἐνα τελευταῖον ἐπλή... Ἡ Βαβέτα φωνάζει. «Καλὴ ἀντάμωσι!..» Ὁ ἴδιος ὁ μπαμπᾶς μᾶς σπρώγγει μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. Ἐτραβήξα τὸ σχοινὶ τῆς ὑψώσεως. Καὶ ὁ Κρᾶ-Κρᾶ ἐκράυγασεν ἀπὸ χαρὰν, βλέπων μὲ πόσῃ ταχύτητά τὸ μονοπλάνον, ὠθοῦμενον ὑπὸ τοῦ ἑλικῶς του καὶ τῶν «δῶδεκα ἴππων» του, ἀνέβαινε πρὸς τὸν οὐρανόν.

Από το Ραϊνού έως το Νογκάν το επί του Μάρνου, επέταξαν με μίαν ταχείαν δοκιμαστικήν πτήσιν. Ούτε καν εσουλλογισθήν να κυττάξω κάτω το άπαισιον θέαμα της πλημμυρισμένης πεδιάδος, — ήτο ή εποχή της μεγάλης πλημμύρας του Σηκουάνα και του Μάρνου, — δίδει ήμουν άπησυχολημένος να μελετώ λεπτομερώς τον νέον μου κινητήρα. Βροθήθηκα — μεταξύ μας — μήπως ήτο πάρα πολύ δυνατός και έσπαζε το μονοπλάνον. 'Αλλ' όχι! ή ανεμόσκαλα διετηρείτο στερεά και αι πτέρυγες άκαμπτοί. 'Επετούσαμεν εκατόν χιλιόμετρα την ώραν με την μεγαλύτεραν ευκόλιαν. Και με αυτήν την ταχύτητα ήμουν βέβαιος ότι ο κινητήρ μου, ψυχόμενος από το φοβερόν ρεύμα του άέρος, τον όποιον εξετοπίζαμεν, δεν θα έσπαρατο ποτέ.

'Εντός όλίγου υπερέβημεν την ταχύτητα των 120 και έφθάσαμεν τα 150. Μην εκπλήττεσθε δι' αυτό. 'Ολόκληρον το μονοπλάνον, μαζί με την Βαβέταν, με έμέ, με τον Κρά-Κρά και με την αποθήκην άκόμης της βενζίνας, δεν έξυγίζε περισσότερο από 140 χιλιόγραμμα. Και δια να κινούην αυτό το βάρος είχαμεν δώδεκα ίππους! Παιγνιδάκι! 'Αν άμφιβάλλετε άκόμη, κάμετε μίαν δοκιμήν και θα πεισθήτε άμέσως.

'Επεράσαμεν έπάνω από το δάσος του Φοντανειβλώ. Τι ώραία! 'Ο Κρά-Κρά ήθελε να χαιρετήση όλους τους κορμάς που άστέκοντο ως σκοποί εις τας κορυφάς των δένδρων, αλλά δεν έπρόφρασεν ούτε νάνοιξη το ράμφος. 'Εγύρισα να ιδώ την Βαβέταν. Τα γυαλιά της δεν μου έπέτρεψαν να διακρίνω την έκφρασιν των ματιών της — το στόμα της όμως ήτο όλάνοικτον και έσχημάτιζεν ένα μαύρον κύκλον, ως εάν τα διοπτρά της είχαν τρία γυαλιά καμπυλισμένα. Είς το μέσον του μαύρου κύκλου, ή άκρίτσα της γλώσσης έσχημάτιζε μίαν κηλίδα ροδόχρου, ως αν μουρίτσα ποντικού εις το βάθος μιάς τρύπας...

Είς το Μοντερό ήκολοθησαμεν ως δρόμον το ρεύμα του πεταίου και έφθάσαμεν εις την Χρυσήν 'Ακτήν και εις τας άμπέλους της Βουργώνης και του Διζόν. Κατόπιν εις το Πουγύ. 'Αλλ' εις τα πρώτα ύψώματα της Γιούρας μās έπιασε το χιόνι, ένα χιόνι λεπτόν και τσουχτερόν, σαν από βαμβάκι μέσα εις το όποϊον εινε κρυμμένες άφρότισες... Δεν ήμπόρεσα να διακρίνω αν έπεράσαμεν έπάνω από το Μπουργα ή από το Μπελλάι, είδα όμως την λίμνην του Μπουρζέ άπλωμένην ως πράσινην σαύραν...

Την στιγμήν εκείνην, αϊφνίδιος άνεμος, πολύ δυνατός, όλίγον έλειψε να μās ρίψη έπάνω εις το Γατόδοντον, ή ναγκάσθην δε να κατέλω πολύ χαμηλά, δια ναποφύγω την πάλην προς τα ρεύματα, τα όποια έσχημάτιζον άνωθεν της κοιλάδος του 'Ισήρου. 'Ηκολούθησαμεν ούτως, εις άπόστασιν δέκα μόνον μέτρων από του εδάφους, την κοιλάδα του Γκρεϊβωνταν και τον ρουβ του 'Αρκου, μέχρι του 'Αγίου-Μιχαήλ του Μωριέννου.

Δεν θα σας περιγράψω την έντύπωσιν που μου έπροξένησε το Λευκόν 'Ορος... Δεν θα μ' έπιστεβάτε. 'Ηθέλησα να διευθυνθώ προς αυτό και να το περάσω όπως ο λαχαγός Σπελτερίνης με το άερόστατόν του, τον Σείριον. 'Αλλ' ή ώρα ήτο δύο και είχαμεν άκόμη να περάσωμεν τας 'Αλπεις. 'Επειτα — λόγος φυσικά ισχυρότερος, — έπεινούσα, είχα μιά πείνα φοβερή!

'Αν ο Κρά-Κρά δεν ήτο εξημερωμένος και γυμνασμένος, δεν ειξεύρω κ' εγώ πως θα έτρωγα. Είς άνάλλαγμα ενός τεμαχίου ροζμπιφ, που του έδωσαν ή Βαβέτα, μου έφεραν εις το ράμφος του ένα σάνδουιτς θαυμασίως παγωμένον και έπειτα ένα καλό μηρι από κότόπουλο. 'Επετούσαν από σκαλί σε σκαλί, κρατών την ίσοροπιαν του με μικρά πτερυγίσματα. Τέλος πάντων ήτον σαν γηραιός υπηρέτης με μαύρον φράκον, που μās έσεβδριζε...

Στου καλοκαιριού τον ήλιο Τι ώρατες ποθης ή 'Αλπεις...

άπαγγέλλουν τα παιδιά της Σαβοίας 'Αλλ' εινε άκόμη ωραιότερες τον χειμώνα, κατά το αήθριον άπόγευμα, όταν ή άτμόσφαιρα εινε τόσοσν διωυγής, ώστε δλαι αι χιονοσκεπείς κορυφαί φαίνονται κυαναί ως αντανακλώσαι τον ουρανόν. Αι ακτίνες του ήλιου παίζουν με τους καταρράκτας και ή όρροσειρά διαγράφεται εις τον ορίζοντα ως μακρά πασατιάς φανταστικων παγωνιών άνωθεν άπεράντου θαλάσσης.

'Ημεθα μεταξύ των όρέων Βανονάζ και Πελβού και έπετούσαμεν άνωθεν της φάραγγος του Λωταρέ. 'Εξαιρνης εϋθυμοι φωναί άντήχησαν εις την αιωπήν. 'Ησαν κυνηγοί, οι όποιοι μās εξαίρετων κινούντες τα καπέλλα των εις το άκρον των τυφακίων των. 'Ηθέλησα νάνταπόδωσω τον χαιρετισμόν, άλλ' άνοιξας το στόμα, έπιασα δ,τι και ο κόραξ του αϊσωκείου μύθου: μου έπιασε το κόκκαλο

του πουλιού. 'Αμέσως, από το κοίλωμα ενός βράχου, ώρμησεν ένας αστός με τας πτέρυγας κολλημένας σχεδόν εις το σώμα, και το έχαψεν εις τον άέρα...

'Η πτήσις του Κρά-Κρά εξηκολούθει θαυμασία: Εισήλαθαι εις την 'Ιταλίαν, έπεράσαμεν από το άλλο μέρος των 'Αλπειων και έφροθύμεθα τώρα άνωθεν του Τουρίνου. Τι εινε τα 'Απένινα εμπρός εις τας 'Αλπεις!.. 'Υπό τον λαμπρότερον ήλιον είδαμεν την Φλωρεντίαν και άπεφασίσαιμεν να κατέλωμεν δια να διανυκτερεύσωμεν. 'Η κατάστας έγεινεν εις άπόστασιν ενός ή δύο χιλιόμετρων από την πόλιν, πλησίον ενός πανδοχείου. 'Ημουν σπασμένος από την κόπρασιν και δεν ήθελνόμην ούτε χέρια έως τους άγκώνας, ούτε πόδια έως τα γόνατα. 'Οσον δια την Βαβέταν, αυτή είχεν άποκοιμηθή, μεθυσμένη από τον άέρα. 'Η πνοή της είχε παγώση έπάνω εις τα μαλλιά της, τα όποια έφαινοντο σαν πυθροαρισμένα. Την έσηκωσα στην άγκαλιά μου και την έβαλα εις ένα ζεστό κρεβάτι, έπειτα έφαγα με τον Κρά-Κρά. 'Ενας αξιωματικός της χωροφυλακής ήλθε να μ' εξετάση, με συνεχάρη και μου είπεν ότι οι 'Ιταλοι ήσαν κατενθουσιασμένοι μετά το συνέδριον της Βρεσκίας. Μου ώμίλησεν άκόμη περί του άεροναυτικού μυθιστορήματος, το όποϊον εδημοσίευε τότε ο Γαβριήλ Δαννουντα, ο μέγας 'Ιταλός συγγραφέας, και μου υπεσχέθη να μου στείλη βενζιναν δια να εξακολουθήσω το ταξείδι μου.

Την απόλουθον πρώϊαν έφυσούσε δυνατός βορειοδυτικός άνεμος. Παρά τας συμβουλάς των αξιωματικών, οι όποιοι ήλθαν να εξετάσουν τον «Κρά-Κρά», άνεχωρήσαμεν. Τι ρεύμα! Είς τας έννεα έπερνούσαμεν δεξιόθεν της Ρώμης, όπου ο θόκος του 'Αγίου Πέτρου έλαμπεν ως φάρος. Είς τας ένδεκα, ένα πραγματάκι μπήκε στο μάτι μου. Μην ήταν καρβουνάκι από κανένα σιδηρόδρομον;... 'Οχι, ήταν σιόνη από τον Βεζουδιον... Διεσχίσαιμεν τον κόλπον της Νεαπόλεως με μίαν πτήσιν, ή όποια κατετόραζε τους γλάρους, και ακολουθούντες πάντοτε το 'Ιταλικόν υπόδημα, — αυτό δεν εινε εις τον χάρτην το σχήμα της 'Ιταλίας; — έφερόμεθα άνωθεν της ανοικτής θαλάσσης, την όποιαν έστιζον λέμβοι και άτμόπλοια. Μετά την Χάρυδδιν και την Σκύλλαν, ο πορθμός της Μεσσήνης, που από την εποχήν του μεγάλου σεισμού, όμοιάζει με παγνίδι «πληνθοδομίας» χαλασμένον. Τι δυνατόν το ρεύμα εις τον πορθμόν!.. Δεν ήμπορέ-

σαμεν να προγευματίσωμεν, καρ' άφου τον άπεράσαμεν. Και ήτο πραγματικώς μια μεγάλη απόλαυσιν αυτό το πρόγευμα μεταξύ ουρανού και θαλάσσης...

'Η Βαβέτα δεν έκοιμάτο. Είχε τραγουδήση όλα τα τραγουδάκια του Σχολείου, από το «'Ηλθε πάλ' ή άνοιξις» έως το «Είς το βουνό ψηλά εκεί — εινε έκκλησούλα άρημική!..»

— Καλά κάνεις να τραγουδής, της έφώναξα! αλλά πού βουνό και πού έκκλησούλα! Δεν βλέπεις ότι παντού, εμπρός και πίσω, δεξιά και άριστερά, εινε θάλασσα; Και να, ο ήλιος βασιλεύει!.. 'Ερχεται νύκτα, άδελφούλα μου, και ο Θεός να κάμη νάχωμε άκόμη άρκατή βενζινα!..

'Η Βαβέτα άρχισε να κλαι. 'Ετσι εινε τα κορίτσια. 'Εκεί που τραγουδούν και γελούν, βάζουν άμέσως τα κλάματα!.. Δια να την παρηγορήσω, έδεσα τα σχοινία του πηδαλιού εις τα σκαλοπάτια και έβρισκα έφθασα κοντά της. 'Εδειπνήσαμεν άρκατά μελαγχολικά και ή Βαβέτα άποκοιμήθη στηρίζουσα το μέτωπον εις τον βραχίονά μου. Κ' εγώ ο ίδιος λαγοκοιμήθηκα όλίγας ώρας, έως ότου μ' έξύπνισαν αι φωναί του Κρά-Κρά, ο όποιος μου έδειχνεν ένα στενόμακρον νησί που το άείταμεν όπισω μας. 'Ητο ή ήρωική Κρήτη. Τι χαρά! ευρισκόμεθα εις καλόν δρόμον.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

'Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ 25ην Μαρτίου 1821, ο άρχιεπίσκοπος Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωσεν εις την Αγίαν Λαύραν την σημαϊν της 'Επαναστάσεως και ώρκισε τους εκεί συνθροισμένους έκλαρχηγούς. Μετά το εϋτυχές πέρας του επταετούς αγώνος και την άπελευθέρωσιν της 'Ελλάδος, ή ημέρα εκείνη ώρίσθη επίσημως να εορτάζεται κατ' έτος ως εθνική εορτή. Από την μακράν και τριεξέδοξον ιστορίαν της ελληνικής 'Επανάστασεως, όμοϊαν της όπριας, εις ήρωϊσμόν και εις ιδεαν, δεν έχει να επιδείξη ο νεώτερος κόσμος, ήμπορούσε να όρισθ ή άλλη ή της αλώσεως της Τριπολιτσάς, ή της έξόδου του Μεσολογγίου, ή της ναυμαχίας του Νουαρινου, ή της πρώτης 'Εθνικής Συνελεύσεως των 'Ελλή-

νων, ή της καθόδου του Καποδιστρίου, του πρώτου Κυβερνήτου της έλευθερας πλέον 'Ελλάδος. 'Επροτιμήθη όμως σφώτατα ή 25 Μαρτίου, όχι μόνον δια την σημασίαν του γεγονότος, το όποϊον συνέβη την ήμέραν εκείνην εις την 'Αγίαν Λαύραν, αλλά και δια την μεγάλην θρησκευτικήν εορτήν, ή όποια συμπιπτει.

Είνε ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου, ή ύπόσχεσις της γεννήσεως του Σωτήρος, ή έπαγγελία της έλευθερώσεως όλου του κόσμου, όλων των ανθρώπων. Ούτως ο εϋτυχής συνδυασμός των δύο εορτών, της θρησκευτικής και της πολιτικής, αποτελει μίαν με άκόμη μεγαλύτεραν, ευρύτεραν σημασίαν. Οι άπόγονοι των γιγαντομάχων του 21 εορτάζουν κατά την 25 Μαρτίου και οι Χριστιανοί και ως 'Ελληνες την διπλήν των έλευθερώσιν. 'Ο όρκος των όπλαρχηγών συμπληρώνει τον άσπασμόν της Παρθένου και ο Γερμανός ύψων τον λάβαρον της 'Ελευθερίας, συμπληρώνει τον 'Αρχάγγελον κρατούντα το κρίνον. Διπλή ή είκόνη, διπλή ή άνάμνησις, διπλούς ο συμβολισμός. 'Η ελληνική έλευθερία συνταυτίζεται με την παγκόσμιον, και ο 'Ελληνισμός, άρτυνιζόμενος, αναλύπτων εν της δουλείας, άναζών, συνταυτίζεται με την άναγεννηθείσαν 'Ανθρωπότητα.

Κατά την εθνικήν μας εορτήν, που όμοϊαν της, υπ' αυτήν την έποψιν, κανέν άλλο 'Εθνος δεν εορτάζει, συνδυάζεται άκόμη ο 'Ελληνισμός με τον Χριστιανισμόν, αι δύο μεγάλαι ιδεαι, αι όποιαι εξεπολιτίσαν, εφώτισαν, ανεμόρφωσαν εϋφρογένησαν τον κόσμον. Και οι 'Ελληνες, ένθρομύζοντες υπερηφάνως πως από δουλοϊ έγενναν πάλιν έλεύθεροι, εμπορούν να ένθρομύζονται με μεγαλύτεραν άκόμη υπερηφάνειαν την καταγωγήν των, την εϋγένειάν των, την ιστορίαν των όλην, — από την εποχήν άκόμη του Προμηθέως που έχάρισεν εις τους ανθρώπους το πύρ, — την άποστολήν των εις τον κόσμον και τον ύψηλόν των προορισμόν.

Μία τόσοσν μεγάλη και μοναδική εορτή πόσον εμπορεί να εμπνεύση τους ποιητάς και τους ρήτορας! 'Αλλ' άκριβώς έπειδή εινε τόσοσν μεγάλη, τα λόγια δεν εινε πλέον ικανά να την εορτάζωσιν! Το καλλίτερον ποίημα, ο ώραιότερος πανηγυρικός, φαίνονται πάντοτε κατώτερα του θέματος. 'Εργα και όχι λόγια θα έχρειαόντο δια να εορταζώσιν! Και δυστυχώς εις τα έργα οι άπόγονοι των γιγαντομάχων του 21 καθύστερούμεν... 'Ενενηντα τώρα χρόνια έλεύθεροι, δεν έκάμαμεν σχεδόν το παραμικρόν, δεν έχομεν να επιδείξωμεν τίποτε εφάμιλλον εκείνων. Είς τον πόλεμον ένικήθημεν. Το Κράτος μας εινε άτελής,

ο στρατός μας έπίσης. Κοινωνικώς και πνευματικώς προσδεόμεν βέβαια, αλλά χρειάζεται άκόμη εργασία, πολλή εργασία, δια να προκύψη ή Δύναμις, ή όποια θα μās επιτρέψη να εκπληρώσωμεν τον προορισμόν μας.

«'Ο άγων δεν έπεράσθη», εκήρυκτεν ο ποιητής πρό πενήντα έτών. Αυτό εμπορούμεν να το λέγωμεν άκόμη: 'Ο άγων δεν έτελείωσαν, όχι! Και ή 'Εθνική 'Βοστή αυτό προπάντων πρέπει να μās υπενθυμίξη. 'Οτι έχομεν άκόμη να κάμωμεν πολλά και μεγάλα. 'Η εϋγένεια, λέγουν, ύποχρεώνει, και δεν πρέπει να επαναπαυώμεθα εις τας δάφνας των προγόνων. 'Ανάγκη να δρέψωμεν και ήμείς νέας δάφνας, να εξαίρωμεν νέα τρώπια. Κανείς δεν θα κατεή βέβαια από τον ουρανόν δια να μās δδηγήση εις την νίκην και εις την δόξαν. 'Ημείς όλοι πρέπει να είμεθα προητοιμασμένοι δια τουτο, έως να γεννηθώ, από ήμās πάλιν, μεταξύ μας, ο μέγας 'Οδηγός. Καθείς μας πρέπει να έχη υπ' όψει του ότι εινε 'Ελλην, μ' ένα μεγάλο προορισμόν. Και να έκτελή πιστώς όλα τα καθήκοντα, τα όποια τή επιβάλλει ή φιλοπατρία. Προπαντός να εινε καλός και τίμιος πολίτης, να σέβεται τους νόμους και τους άρχοντας, να συνεισφέρει προθύμως, να εκπληρώνη με άληθινήν ζήλον την στρατιωτικήν του ύποχρέωσιν και να ύποτάσση γενικώς το συμφέρον του εις το συμφέρον της πατρίδος. Τίποτε άλλο δεν χρειάζεται δια να βελτιωθώ ή θέσις αυτού του Κράτους και δια να προκύψη ή Δύναμις, περι της όποιως ελέγαιμεν.

'Ο εορτασμός της 25ης Μαρτίου δεν θα είχη καμμίαν σημασίαν, καμμίαν χρησιμότητα, εάν δεν υπενθυμίξεν εις ένα έκαστον, μικρόν ή μεγάλο, το υπέρτατον αυτό πατριωτικόν καθήκον!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

'Η άμυγδαλιά άνθισμένη σαν νυφούλα στολισμένη, ασπρο φόρεμα φορεί. Τα λουλούδια, φουντωμένα σμιζαν', γείναν' άνθος ένα στο μικρό τους τό κλαρί. Ζηλευτή και φουντωμένη ή άμυγδαλιά άνθισμένη και στα πιο μικρά κλαδιά κ'έτσι αδιά από το βάρος γέρνουν, και περνούν και ε'άνθη παίρνουν, να μυρίσουν, τα παιδιά.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΓΗΣ

ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANGEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων:—Συννομιάν ονομαζόντων νηπιώνων την άμαξαν του Ναπολεόντος Βοναπάρτου, καθ' ην στιγμήν ο Πρώτος Υπάτος εβάρχετο την οδόν Σαιν-Νικαί, διά να υπάγη εις το θέατρον. Ο μικρός Λουδοβίκος Κορμάς, ανακαλύψας τυχαίως την ανομοσίαν και μη κατορθώσας να ιδή τον Ναπολέοντα διά τα των προεδροποιήσιν, τρέχει εις την οδόν Σαιν-Νικαί, εισέρχεται εις την οικίαν των ανομοσιών, εις το υπόγειον, και καθ' ην στιγμήν ένας άνθρωπος ητοιμάζετο νάναιη το φυτίλι ενός βαρελλίου με πυρίτιδα, έφορμά και με μίαν κλοπιάν τον πενή το φανάρι μακρόν. Η άμαξα του Ναπολεόντος συγχρόνως περιή... Ο ανομοσιός έφορμά άμέσως κατά του Κορμά τον καταβάλλει και τον αφήνει κινημένον εις το κεφάλι και αναίσθητον. Έπειτα παίρνει πάλιν το φανάρι του και αναπόλητος, βάσει φωτιάν εις το φυτίλι. Περνούν όλίγα δευτερόλεπτα...

«Η κυρία Σάν-Ζεν δεν ήμπορεσε να κρατηθῆ...»

Έπιτέλους γίνεται μία φοβερά έκρηξις, ή οποία ανετίναξε το έδαφος του δρόμου, κατέστρεψε πέντε οικίας, έθραυσεν όλα τα γυαλιά της περιοχής, εκλόμισε και αύτην άκόμη την άμαξαν του Βοναπάρτου, ή οποία εύρισκετο διακόσια μέτρα μακρόν, αλλά χωρίς να τον βλάψη διόλου. Τα όλίγα εκείνα δευτερόλεπτα, τα όποια είχε καρδίσει ο Λουδοβίκος, άποσπών το φανάρι από τας χείρας του δολοφόνου, ήρκεσαν διά να σώσουν την ζωήν του Πρώτου Υπάτου.

Αλλά τί έγεινεν ο μικρός του σωτήρ μετά την φοβεράν εκείνην έκρηξιν;

Είδαμεν, ότι ο δολοφόνος τον είχε άφιση αιμοσταγή και λιπόθυμον πλησίον του βαρελλίου της πυρίτιδος... Έπληρωσεν άρα γέ με την ζωήν του την ευγενή και γενναίαν του πράξιν;

Όχι! διότι ο βράχος του ύπογειου, εις τον όποιον είχε σπάση την κεφαλήν του, τον έπροφύλαξε. Ο βράχος αυτός, άπισθεν του όποιου είχε πέσει, άντέσχεν εις την έκρηξιν, την όποιαν άλλως τε οι συννομιάν είχαν προετοιμάση εύτωπως, ώστε να διευθυνθή προς τα έξω, προς τον δρόμον. Ούτως ο Λουδοβίκος δεν ήσθάνθη παρά το κτύπημα του αέρος, μετακαταπισθέντος ως εκ της άναφλέξεως της πυρίτιδος.

Εις την θανάσιμον στιγμήν ή οποία διεδέχθη την έκρηξιν, ανέλαβε τας αισθήσεις του και παραμερίσας τα παντός είδους συντριμμάτα, τα όποια τον έσκέπαζαν, προσεπάθησε να σηκωθῆ...

Δεν ένθυμείτο πλέον τίποτε. Άπορούσε μόνον πώς εύρίσκετο άκόμη ζωντανός... Άλλ' όλίγον κατ' όλίγον ή μνήμη του επανήλθε και, άνασηκωθείς επίποτως επί του άγκωνος, έπύταξε γύρω του. Είδα την καταστροφήν και άνέκραξε:

— Έπελείωσε!... οι κακούργοι το κάταψραν!... ο Βοναπάρτης σκοτώθηκε! Ένώ περιλύπος επανελάμβανεν αύτας τας λέξεις, αισθανόμενος την μεγάλη τέρσην διότι δεν κατώρθωσε να προλάβη το έγκλημα, κρότος ξιφών και τυφελίων άντήχησεν εις το υπόγειον.

— Έλάτε από δω, διατάξε μία φωνή, το φυτίλι είνε καί-κάτω.

Ήσαν άνθρωποι του Φουσε, του ύπουργού της Άστυνομίας, έρχόμενοι να

κρόν στρατιώντην' γά τος! κρατούμεν ένα! Έπειτα εξετάσας την όσειν όπου εύρίσκετο ο υίδς του Ποθητού Κορμά, άνέκραξε:

— Δεν υπάρχει άμφιβολία! αυτό το παλτόπαιδο έκαμε τη δουλειά! νά, άκόμη κρατεί στα χέρια του το φυτίλι.

Άμέσως δύο στρατιώται, εις νεύμα του άρχηγού, έπιασαν τον Λουδοβίκον και τον έδεσαν. Ο δυστυχής παρατήρησε τότε ότι πρηνματικώς, είχε πέσει άπάνω εις το φυτίλι. Ησέλησε να διαμαρτυρηθῆ, να εξηγήσῃ τι συνέβη, άλλ' ο άρχηγός των άστυνομικών δεν τῷ επέτρεψε να όμιλήσῃ.

— Πάρτε από δω αυτό το σκουληκι, είπε προς τους άνθρώπους του' ο πολιτης Φουσε θά ιδῆ τώρα, ότι δεν τρώμε άδικα το ψωμί του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. ΛΟΓΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Όκτώ ήμέρας μετά την άπόπειραν της οδού Σαιν-Νικαί, επανευρίσκει τον Λουδοβίκον Κορμάν εις την φυλακήν.

Τον εκλείσαν εις την ιστορικην εκείνην φυλακήν, την λεγομένην Κονσιερζερι, εις έν κελλίον παρακλήσεως έκεινου, εις το όποιον είχε φυλακισθῆ ή βασίλισσα Μαρία Άντουανέττα. Ήτο θαλωτόν, πλάτους δύο μέτρων και μήκος δέκα, με μικρόν παράθυρον κηγγιλόφρακτον, βλέπον προς την κήπον.

Όσον παρετίετο ή κρατησίς του, το δυστυχές παιδίον έγανε μίαν-μίαν τας ελπίδας του. Κατ' αρχάς ένκρισεν ότι ή άθωότης του θάνειν γινώριζετο γρήγορα, άπερσσε δε πώς μετά την άνάκρισιν του, κατά την όποιαν εξιστόρησε τα πάντα, εξηκολούθουν άκόμη να τον κρατούν φυλακισμένον.

Άλλόμιμον! αί άτυχείς συμπτώσεις, αί συνθήκαι υπό τας όποιας εύρέθη, τον έβάρυνον με φοβεράς ύποψίας, αί όποια έφαινοντο εις τους άστυνομικούς πολύ πιθανώτεροι από την ρομαντικήν του διήγησιν...

Τον ήσαν εξηλωμένον, την στιγμήν της έκρήξεως, επάνω εις το φυτίλι, το όποιον είχε μεταδώσῃ το πῦρ εις το καταχθόνιον μηχανήμα. Έπί πλέον αί περι αυτού πληροφορία, τας όποιας είχαν συλλέξει οι άστυνομικοί, σύμφωνα διαι, έφαίνοντο πείθουσαι ότι ο μικρός εκείνος ήμπορσσε να ήτο το όργανον τουλάχιστον των άληθινών κακούργων. Μήπως αυτός ο Ίδιος, ο Λουδοβίκος Κορμάς, δεν είχε δηλώσῃ επανειλημμένως ότι

ήτο έχθρός του στρατηγού Βοναπάρτου; Ήτο τώοντι γνωστόν εις την συνοικίαν του Άγίου Ρόκου ότι ο μικρός είχεν ύποσχεθῆ να εκδικήσῃ τον θάνατόν του πατρός του, του παλαιού Ίακωβίνου. Πολλοί μάρτυρες το κατέθεσαν. Έκτός τούτου, εις όλας τας άνακρίσεις, εις τας όποιας είχεν ύποβληθῆ ο μικρός, μη θέλων να βλάψῃ την φήμην της μητρικής τάβερνας, ήρηθή να όμολογήσῃ πού και πώς ανέκαλυψε τα σχέδια των συννομιών.

Διά τον ύπουργόν της Άστυνομίας δεν ύπήρχε λοιπόν άμφιβολία: οι συννομιάν είχαν μεταχειρισθῆ τον παιδα του στρατού διά νανάψη, το φυτίλι, όπως είχαν βάλη και ένα κοριτσάκι 13 ετών, το όποιον έφρονεύθη, να κρατη το άλογον του κάρρου, του προωρισμένου να σταματήσῃ εις τον δρόμον εκείνον την άμαξαν του Πρώτου Υπάτου.

Δεν έμνε παρά να εύρεθούν οι ήθικαί άδούργοι, αί άληθείς ένοχοι, και τούτο ήλιπεν ο Φουσε να κατορθώσῃ, αναγκάζων τον Λουδοβίκον Κορμάν να όμιλήσῃ.

Αί ήμέραι ήσαν μακράι και θλιβεραί διά τον δυστυχῆ μικρόν, ο όποιος, εις

την σκοτεινήν του έιρηκήν, ήτο βυθισμένος εις έπίσης σκοτεινάς σκέψεις. Η πληγή της κεφαλής του τον έπονούσεν άκόμη, και, με όλον του το ψυχικόν σθένος, πολλὰς ώρας δειχόμετο κλαίων και επαναλαμβάνων:—Και όμως δεν έκαμα κανένα κακόν!

Ο θεομοφλάς τῷ διηγήθη μίαν ήμέραν το τέλος της ιστορίας, της όποιας ύπήρξεν ο ήρωας, και ή όποις έσταματώσθε δι' αύτην την στιγμήν της έκρήξεως. Ούτως έμαθεν ότι ή άφοσιώσις του δεν έμνε χωρίς άποτέλεσμα, αφού είχε κατορθώσῃ, να σταματήσῃ προς στιγμήν την χείρα του δολοφόνου.

— Έσώσα τον Βοναπάρτην, ο όποιος τώρα με φυλακίζει! έσυλλογίζετο συστρεφόμενος με λύσαν επί της στρατιωτικής του κλινής.

Μετά τρεις ήμέρας, το τεταραγμένον πνεύμα του κάπως εγαλήνευσεν, ή πληγή της κεφαλής του έθεραπεύθη και άπέφασισ να γράψῃ προς τους φίλους του, διά να ένεργήσουν ύπερ της αποφυλακισέως του.

Έζήτησε χαρτί και πένναν, τα όποια ο διευθυντής των φυλακών τῷ έχορη-

γησε, και έγράψε τρεις έπιστολάς: μίαν προς την μητέρα του, άλλην προς την Λευκοθέαν και την τρίτην προς την στρατηγίαν Λεφέμπρ.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟ ΑΜΑΞΙ

Σόγνερο τη σκόνη—γύρω του σηκώνει Και τόση είν' ή όρμη του,—πού τρέθουν οι άρμιοί του, Τρανάνε οίτροχοί του—και τάλογοιτρέχουν Φτερά σαν να έχουν.

Μακρά το θωρούνε—πολλοί και θαρρούνε Πως φέρνει τ' άμάξι,—πού, λίσ,θά πετάξει, Τρανό,δίχως άλλο,—κρατάωρη μεγάλο... Σε λίγο ζυγόνει—καθένας άκλώνει Με σέβας, να ιδῆ!

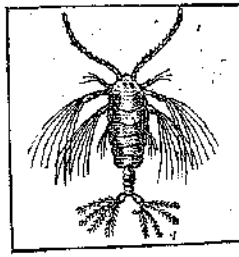
Μά τί βλέπει τάχα,—καλό μου παιδί; Άμάξι άδειαν,—με πίσω μονάχα, Κορμάτι... σανό!

Ρεκλαμαδόροι πόσοι με κεφαλή άδειανή, Κανείς πριν τους ζυγώσει, περνούνε για Τρανοί!

(Μίμησης) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Θαλασσινόν ιπτάμενον

Το περίεργον αυτό θαλάσσιον ζῷον, δοτρακίδερμον γνωστόν εις την ζωολογίαν υπό το όνομα Pontellina mediterranea, η δα έξω από το νερόν και όμα εύρεθῆ εις τον άέρα, εμπορεί να κρατηται, χάρις εις τα λεπτότατα πτίλα, με τα όποια είνε έφωδιασμένον το σώμα του. Και ένας ίγθύς έχει αύτην την ιδιότητα, ο γνωστός υπό το όνομα έξώ κροίτος.

Η απλουστέρα κλίμαξ

Οι θγαγενείς, οι όποιοι θέλουν νάναθούν εις τα μεγάλα πλοία τα σταθμεύοντα εις μερικους λιμένας της Αιγύπτου, μεταχειρίζονται ως κλίμακα απλουών καλάμι μπαμπού, το όποιον στηρίζουν επί του σκάφους και αναρριχώνται διά των χειρών

και των ποδών μ' εύκνησιαν μοναδιήν. Οι κόμβοι του μπαμπού τοίς χρησιμοποιούν ως αχολοπάτια.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Α) Μαγική εικών

Ο Τοτός κλαίει γιατί θέλει να ιδῆ το φεγγάρι. Και όμως δεν είνε πολύ μακρά του. Εμπορείτε να τῷ το δείξετε;

Β) Παίγνιον

Εσάλη υπό Θεοδοίου Σ. Δημοπούλου

ΒΙ	ΚΙ	Α	Α	Α
ΒΙ	Ο	ΑΑ	ΤΡΟ	ΝΟΣ
ΚΤΑ	ΔΗΣ	ΘΗ	ΠΟΣ	ΒΑΙ

Νά συναρμολογηθούν αί άνωτέρω συλ-

λαδαί ώστε να σχηματισθούν τέσσαρες λέξεις σημαίνουσαι: Ρωμαίον Λύταρά-τορα, Στρατηγόν Άθηναίων, Μοίραν και Πόλιν της Ελλάδος.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, εμπορεί να στείλῃ τας λύσεις εις το γραφεϊόν μας (38, οδός Εβριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δουλάραν ή με ένα δελταεικτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θάποτελεσθῆ από τα δελταεικτα, θα έγγραφώμεν και πάλιν δια κλήρου μερικους λότας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθησόμενον δε εν έτος, τους δε λοιπούς δε' εξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Εάν κληρωθῆ συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθῆ).

Δύσεις του Παίγνιου και της Μαγικής Εικόνας του 15ου φυλλαδίου

α.) Τα γαλλικά όνόματα είνε: Jouis, Pierre, Louis, Paul, Antoine, Isidore, Jules, Bernard.

β.) Τοῦ ανθρώπου της Μαγικής Εικόνας του λείπουν έντελειος τα πόδια. Άν προσέξετε τώοντι καλά, θα ιδῆτε ότι το σώμα του τελειώνει εις την μέσην. Άν είχε πόδια, δεν θα έφαινετο ή αρχή των;

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΦΙΤΣΑΣ ΜΕ ΜΙΑΝ ΒΕΛΩΝΗΝ

Η καρφίτσα προς την βελώνην.

Αγαπητή μου φίλη!

Επέρασαν πρό πολλού, γιά να μή γυρίσουν ίσως ποτέ πλέον, αι ετυχερές ημέραι που ανέκαυτομα και αι δύο εις τό βελουδένιο κόκκινο μαζικαράκι της κυρίας μας. Επέρασαν επίσης αι ώραιαι νυκτεριναί συνομιλίαι μας όταν παντού έβρασιλευν ηουχία, και τό φεγγάρι έφριχεν από καμινά καιράδα του παραθυριού τές άχτίδες του γιά να μής φωτίση με τό γλυκό του φώς και να γυαλίση τό ώραιό κορμί σου.

Σ' έζηλευα τότε, σε ζηλεύω τώρα άκόμη περισσότερο, γιατί να μή ειχα και εγώ τό λατό σου σώμα, τό χρυσομένο κεφάλι σου, την ψιλή σου μύτη, σου τρουπά την μουσελίαν χωρίς ν' άφηνη ίχνος! Α! δεν εισαι όπως εγω παιγνίδι, με τό όποιον παίζουσι και τό πετούν από ιδιοτρολίαν. Είσαι εργατική, άξια, αγαπητή και χρήσιμη εις όλας τας περιστάσεις.

Ακουσε τας περιπετειάς μου: Τήν ήμεραν που έχωρισθηναι, ή κυρία μας, όπως θα ένθυμισαι, με ειχε βάσει εις τό σάλι της, και ήμουν υπερέφηνη που έλαμπα και έπεδεικνυόμην. Ητο έτοιμη να έξέλθη, άλλ' αισθάνθηκε ότι εκαινε ζέση και ότι τό σάλι της ήτο πολύ βαρό: έφώναζε τότε την καμαριέραν, την άνόητην καινήν Φανήν, την ξούρει... και τής έζητησεν ένα έλαφρότερον ένδυμα. Η ύπηρέτρια έδωσεν ότι τής έζητησεν ή κυρία και με έκάρφωσε... ω! όταν τό ανέκοταμ, σκάζω από τον θυμό μου... με έκάρφωσε στο πουκαμισάκι της σαν να ήμουν ή προστυχότερη καρφίτσα του κόσμου!

Ξούρεις καλά έντότοις, ότι έχω ώραιό χρυσό κεφάλι κατεργασμένον, ότι ειμαι άξια αυτοκρατορίας!

Μέγα άόμη καρφωμένη εκει. Γράψε μου, συμβούλευσέ με, ή εάν όχι, σταίλε μερικους παρηγορητικούς λόγους εις την δυστυχημένην και ταπεινωμένην φίλην σου.

(Mme E. Raymond) Έξόγιος Αρθίς

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΘΙΕΡΣΟΥ

Όταν ο Θιέρσος ήτο πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, έπεσε κέφθη την γενέτειραν αυτού πόλιν.

Ο άρχηγός της πολιτείας ήθεόκατο να περιπατή μόνος. Μίαν ήμεραν, διερχόμενος έμπροσθεν στρατώνος, παρετήρησε τον σκοπόν, ο όποιος, άφω ένέγνωσε τό πινάκιόν του, συνεπλήρωσε τό γευμά του με τεμάχιον άρτου και τυρού. Ο Θιέρσος, αισθανθείς ένδιαφέρον προς τον στρατιώτην εκείνον, πλησιάζει και τον έρωτά: «Εί φίλε, δεν μου λές, πως τά περνάτε στο τάγμα;—Μπάλ και γιατί ρωτάς, παρακαλώ, του λόγου σου;—Γιατί

ένδιαφερομαι λιγάκι άπαντ' ο Θιέρσος. —Τι μήπως εισαι δεκανέας;—Είμαι κάτι παραπάνω από δεκανέας—Λοχίας;—Λοχία;—Μπάς κ' εισαι άνθυπολοχαγός;—Ακόμη δεν τό βρήκας.—Τι διάβολο λοιπόν, ταγματάρχης;... συνταγματάρχης;... στρατηγός;...—Οι στρατηγοί ύπακούουν εις τας διαταγάς μου.—Καλέ τί μου λές, άνθρακας; Μήπως και θες να μου περάσης γιά ύπουργός;—Είμαι άνατερος και των ύπουργών.

—Ε! τότε λοιπόν χωρίς άλλο πρέπει να εισαι ο μπάριμα Θιέρσος; Πιάσε δώ τό ψαμί μου και τό τυρί, γιά να σου παρουσιάσω όπλα.

Διάπλασις του Μέλλοντος

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΣΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Γιατί όταν κρύβεται Θλίψη καρδιά μου, Μές' στην καρδιά μου, Έλπίδα άπονει, Σ'ε μου την σβείς;

Γιατί όταν δάκρυα Πόνος κρυφός μου Και μουσικός μου Φέρνει σ'α μάτια μου, Σ'ε τα φίλεις;

Μέσα στης λήπης μου Τήν σκοτεινά, Σ'ε μ' άπονιά, Σ'ε μου σόννετρο Μιά λάμψη χύνεις,

Και μέσ' στού πόνου μου Τό έρω σκοτάδι Ού' ένα βράδυ Ν' αναπαυθώ, "Αχ! δεν μ' άφίνεις

Δουήσου, έλπίδα μου, Τά δάκρυά μου Και την καρδιά μου Θλιμμένη άφινε, Γιατ' είνε κούρα!...

Γλυκά είν' τα δάκρυα Στή λυπημένη Και κουρασμένη Καρδιά μας χύνοννε Δροσάτο κύμα!

Κρητικοπούλα

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

Έπιστορα από την εκκλησίαν, όπου έπήγα νακούσω τους Χαιρετισμούς με μια φίλην μου, όταν την είδα μελαγχολικήν.

—Είμαι μελαγχολική, μου είπεν, όταν την ήρώτησα την αίτιαν, γιατί θυ-

μήκηκα κάλι τά περασμένα, την ζωήν του Άρσακείου... Η εκκλησία που έπήγαυσι σήμερα, μου θυμήσε την εκκλησίαν του Άρσακείου, την μικρούλα, την αγαπημένην μας εκκλησία. Μόνοι μας ήμεις αι μαθήτριάι την εκθαυράσαμε, ανάβαμε τά κανδήλια της, ήμεις έφροντίσαμε γιά τό κάθε πρσίμι της. Ημεις επίσης γιάς εορτάς και τας Κυριακάς έψάλαμε την Δοξολογίαν και τά διάφορα τροπάρια. Πάντοτε ήτο ώραια, γοητευτική ή εκκλησία μας, αλλά την Μεγάλην Σαρακοστήν και ιδίως την Μεγάλην Έβδομάδα ειχε όλος διδουλιδιαίτερο θέληγητο. Έπηγαυσι τότε συγχρότερα και έψάλαμε στους Χαιρετισμούς. Τήν Μεγάλην Έβδομάδα δι-αρκώς σχεδόν ήμιστα στην εκκλησία. Τήν Μ. Παρασκευήν όλοι αι μαθήτριάι από τό πρωτό ευρίσκομπο εις κίνησιν. Έπρεπε να στολιώμεν τον Πανάγιον Τάφον του Σωτήρος. Άλλαι έφεραν άνθη, άλλαι έπλεκαν στεφάνους και όλοι κάτι έκαιναν με ιδιαιτέραν προθυμίαν, την όποιαν ήθεσαν ο πένθιμος ήχος του κώδωνος, κρουομένου από την προς τοϋτο ώρισμένην μαθήτριάιν. Όλα ήσαν έτοιμα την μεσημβρίαν. Τήν έσπέραν δέ αι μαθήτριάι συνηθοίζοντο εις την εκκλησίαν και ιστάμενοι δεξιά και άριστερά του Έπιταφίου, έψάλλον τον Θρόνον. Κατόπιν έγίνετο ή περιφορά του Έπιταφίου, τον όποιον εκάτουσιν μαθήτριάι, ένθ αι άλλαι ήκολούθουν, κρατούσαι στεφάνους και δίσκους με άνθη ή άναμμένας λαμπάδας και ψάλλουσαι με μεγάλην κατάνυσιν. Ητο έξοχη ή στιγμή έκείνη και πολύ συγκινητική! Σάν άληθινή κηδεία! Αι μαθήτριάι έφρόδον την κυανήν στολήν των, ή όποία έφαίνετο μαύρη, με έπανωφόρια μαύρα.

«Ουδέποτε θα λημονήσω, έτελειώσεν ή φίλην μου, τον Έπιτάφιον του Άρσακείου και ειμαι λυπημένη διότι ποτέ ίσως δεν θ' άξιωθώ πάλιν να στολιώ ή κρατήσω τον Πανάγιον τάφον!»

Άεροναυτοπούλα

ΜΙΚΡΟΝ ΛΑΘΟΣ

Τήν εποχήν της Έλληνικής Έπαναστάσεως, στρατιώτης τις του στρατεύματος του Καραϊσκάκη ήλθε προς αυτόν και τον παρακάλεσε να του επιτρέψη να υπάγη στο σπίτι του να κοιμηθή, λέγων ότι ήτο καλομαθημένος.

Ο Καραϊσκάκης τότε του άπήνησε: —Πήγαινε, παιδί μου, άλλ' από τοϋδε και εις τό έξής να λέγης, ότι εισαι κακομαθημένος.

Χάων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τό τραύ. —Θέλεις, μικρέ μου, να πληρώσης μεσο επιτήρη;—Αλλά πόσων χρονών εισαι; —Όκτώ εις τό σπίτι και τεσσάρων εις τό τραύ.

Έσπλήν ήπ' της Έλληνικής δόξης

ΤΑ ΕΥΕΗΜΑ ΤΟΥ 1910

Είς τά κάτωτέρω άποτελέσματα δεν αναφέρονται παρά όσοι κατά τον Όδηγον (Κεφ. 5, άθρ. 10 και έφεξής) μού έστειλαν λεπτομερή Σημείωσιν των Εύσχημων, τά όποια έλαβαν κατά τό διάστημα του έτους 1910. Δεν αναφέρονται επίσης όσοι έλαβαν Έύσημα κάτω των 10, διότι εινε πολλοί.

Εύχαριστώ θερμάς τον Άθανάσιον Διάκον [20Ε], τον Έξόριστον Βασιλέαν [20Ε] και τον Ένδοξοώδη Έλληνα [20Ε], οι όποιοι μου έστειλαν Γενικάς Στατιστικάς των Εύσχημων του 1910 και μ' έβοήθησαν ούτως εις την διαλόγην.

Συχαίρω τους βραβεουομένους σήμερα και τους παρακαλώ να ζητήσουν τά Βραβεύα των συμφώνως με τον Όδηγον.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έγγονος Αδ-κοκράτορος. (Έλαβεν έν έλεφ Έύσημα 146.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άθανάσιος Διάκος (90). — Έθνηκή Ψυχή (80).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έξόριστος Βασιλιάς (68). — Δάφνης Κλωνάρι (67). — Έθνοσωώδης Έλλην (64).

ΕΠΑΙΝΟΣ: Τό Σβυσό μας Κανδήλι (56). — Φλόγισρα του Βασιλήα (55). — Γλυκία Έλιπς (54). — Σιληση Σιλαβιά (50). — Κάμρον (49). — Σολφίς (49). — Γεόργιος Σπ. Αβαθάς (46). — Καθηγηρα της Η-πειρου (45). — Μάρκος Αδρήλιος (45). — Αγαγενηνιδέα Έλλάς (40). — Σεμρόν Ιον (37). — Δωδωνάιος (34). — Βάσμα του Κανάρη (33). — Μητρική Σιογή (33).

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Άνδρεός Άνδρος (30). — Έλλάς του Μεγάλου Αλεξάνδρου (30). — Γεννάσιον Ιουανίνων (29). — Μα-ραθωνομάχος (27). — Ποθητή Κωνσταντινού-πολις (26). — Δωδωναία Ηρα (26). — Ελ-ληνικόν Έίφος (22). — Εργής του Πραξιτέ-λιου (17). — Ονειροπόλος Ψυχή (17). — Ρο-δοπαία Έλληνοπούλα (14). — Ευάνδρος Η-πειρος (10).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Άθήναι, 38, δόδε Εδρηπίδου έν 22 Μαρτίου 1911

ΑΓΓΕΛΑΜΑ χαράς! Η αγαπητή μου πα-λαιά φίλη Σοφία Σ. Χαραμονικάνη, γνωστο-τάτη εις τον κύκλον μας υπό τό ψευδώνυμον Χαρά Θεού, ήρραβωνίσθη εις τό Παρ-Σαλδ με τον δικηγόρον κ. Χρήστον Κωστάκη. Τής εύχομαι δλοφύχως κάθε εύτυχίαν.

Τά θρησκευτικά άναγνώσματα εινε καλά φίλε Άνθρα Λ.Ε. (ποιος άντιλέγει;) άλλ' όταν γρά-φονται όπως πρέπει, —δύσκολον, όχι μόνον διά παιδιά, αλλά και διά μεγάλους. Τό άρθράκι σου λοιπόν άπεριήρηθη όχι διά τό θέμα του, αλλά διότι δεν ήτο γραμμένον όπως άπαιτούσε τό θέμα. Αι κοινοτοπιαί; τά συνειθισμένα λό-για, δεν διεγείρουν τό θρησκευτικόν αισθημα-ίσως άπεναντίας τό άποκομίζουσι.

Τού Κάμπου Τρελλοκαίουδου, έστειλα ο, τι έζητησες. Απορώ πως σε δυσκολεύει ή άρχή της επιστολής, ένθ φαίνεται τόσοσιν εγγλωττός. Αφ' όσα έχεις να μού γράψης, διαλεγε τό σπουδαιότερον και άρχίζω με αυτό. Η άφινη τό σπουδαιότερον διά τό τέλος. Όπως θέλεις... Δεν ήτο λόγος αυτός, Πανωμένο Χωριάτο-πουλο, διά να μή μου γράψης. Άλλοί-πονον έν έν μου έγγραφον από έντροπήν όσοι δεν κατορθώνουν να ξεσπαλιώσουσι! Εγώ έν

τοούτοις σ' εύχαριστώ διά τας ενεργείας σου και ές την άκαταποφρόσησιν άόλην. Οα καρ-ποφορήσουσι...

Αγαπητή μου Μαρία Καί. και Σοφία Κων. τί να τά κάμω τά αινήματα που μου στέλλετε πριν προκηρυχθ' ο άρχηγός Διαγω-νισμός; Πρέπει να διαβάσετε τον Όδηγον.

Σε συχαίρω, Παμφύς, διά τό άριστά. Ο άρχός εις Πνευματικήν Άσκησιν έμπορεί να όρισθ' ως γή καλλιεργημένη. Η εικόν του Φαίδωνος έδμοσεύθη εις τό έκτακτον φύλλον της Τριακονταετηρίδος. Χαίρω που σου άρι-σων τόσοσιν και τά δύο μας μιστοσηματα.

Έλλάδα Ονειρεμένη, δεν σου έπείτησα διότι δεν ειχα τόπον. Τό περιόδιον, περί του όποιου μ' έρωτάς, δεν τό λαμβάνω ώστε να γνωρίσω τους όρους του. Γράψε κατ' εύλειαν εις τό Παρίσι, προς τον έπόστην κ. Pierre Lafitte και ζήτησε έν φυλλάδιον ως δείγμα.

Και εις πολλά άλλα στίχια συνέση αυτό, Γλυκία Έλιπς, κόντικατασταθούσιν δηλαδή τό όνόματα των παιδιών με τά ψευδώνυμά των. Δεν ρωτάς και την φίλην μου Μελάχραν έν την φωνάζη κανείς άλλωοίτικα από Μελά-χραν; Τό βραβεύον σου έστειλα.

Όραιας επιστολάς μου έστειλα και οι έξής, εις τους όποιους δεν εύκαιρώ ναπαντήσω έκ-τενώς: Σημιαία του Αβέρωφ, Ονειροπόλος Μεγάλης Έλλάδος, Ασταρδός Οδώνος, Κα-λός Σαμαρείτης, Αρσός της Πρωίας, Αιγι-ρος, Κραυγή Νίκης, Μπάριμα-Γεόργιος, Όβρον, Ίδανικόν του Καλλιτέχρον, Έλλη-νική Δόξα, Έλληρής, Σενιάρδος της Δολλής Ηπειρου, Μοσκιά, κτλ. κτλ.

Ποιος εινε ένας Σαντεκκίρ από την Κων)πο-λιν που μου γράφει να του στείλω τό 11ον φύλλον; Τέτοιον ψευδώνυμον δεν ένέπρινα έως τώρα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγρηγόρινα: «Ανεμώγη» του Τέλλου Άγρα — «Αφανής πόνος» της Βάσρας του Κανάρη — «Παιδική Καρδιά» του Αγγέλου του Πόνου — Διάφορα του Ζήτω ή Ένωσις — Διάφορα του Έλληνικού Έίφους — «Τό έρη-μοκλήρι» της Κυρατζόσης Κωνοπόλου — «Τό γλωσσικόν» της Βασιλίσσης των Ζιζα-νιαν — «Η Έβραία» του Δάφνης Κλωνάρι — «Είς τό δάσος» της Άφρας του Έδρηπου — Ανέκδοτα, Η. Πνεύμα, Παιγνια κλπ. διάφορων.

Απογελάττονται: «Η άνεμώγη» (άντι-γραφή) — «Η πρωίαν (άτεγγον)» — «Επί τη 25η Μαρτίου» — «Γλυκία Πατριδα» και «Α-νοίχις» (άτεγγα) — «Η Σελήνη διηγείται» (τό έδημοσεύσεσιν και άλλοτε).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδίν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνανοσται, έν δεν συνοδεύεται υπό τό δικαίωμασ φρ. 1. Τα έγκρι-όμενα ή άνανοστέμενα έρχόνται μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1911, Όσα συνοδεύονται από κ. άνήτων εις άγορία, και όσα από κ. εις κούρτια].

Νέα ψευδώνυμα: Σωφορένια κ. (Μ. Α.) Άηρόν της Άνοίσεως, κ. (Ι. Κ.) Ζιζάνιον Γυμνασίου, κ. (Μ. Ν.) Κίτρινο Τριαντά-φυλλο, κ. (Β. Α.) Γαλανή του Αίγιου, κ. (Μ. Η.) Πηγγή Χαράς, κ. (Φ. Ι.) Μικρός Βοσκός α. Βαρώνας της Σύρον α. (Α. Η.).

Άνανοσείσιν ψευδώνυμον: Γαλανό-λενον Αβαρον, α. Εύνηγες Παρείδον, α. Αποσιδάα Έλιπς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-λάξουσι: ή Δούκισσα του Λάνου (0) με Ρεζεντιά, Μυζάν, Σκόριπος Μενεξέδες, Δάφνης Κλωνάρι, Μοσκιά, Έδεβιάς — ή Αρσός Σουλιάτης (0) με Γενναίονηρον Έλληνα, Κόρη Έδελονήν — ή Σονάτα του

Διαβόλου (0) με Ουράνιον Τύσον, Έθνηκόν Παύλα, Μουσούδα, Έδεβιάς, Μηλον της Έριδος, Αγγυράστων, Φόβην, Πιερόστον, Αβραν του Πόνου, Πανέλληρον Πόδον, Λου-δοβίκον ΧVII. — τό Χρονόθενον (0) με Ναυκόπουλο του Αβέρωφ, Νέικα, Μπάρι-μα-Γεόργιον — ή Νέικα (0) με Καστανήν Έλληνοπούλαν, Μπάριμα-Γεόργιον, Μουσου-τίδα, Δούκισσαν του Λάνου, Αιτικήν Δύσιν, Τσιγγαρέλον, Μοσκιά, Καφαλληνακήν Αβραν.

Η Διάπλασις άπατάζεται τους φίλους της: Χάων, (ή στήλη των έγρησεων σε πληροφωρεί) διά τά άλλα που μου γράφεις, τί να σου πώ; δεν πιστεύω και να (βλάπτει...)

Αβραν του Έδρηπου (α, όχι! δεν πρέπει να με διαβάξης στο μάθημα «χαίρε ψητά;» ... δεν θυροσμαι) Δάφνης Κλωνάρι (βραβεύον και φυλλάδιον έστειλα: ή ελληνική γλώσσα εινε πολυδαδαλος και διά να την μάθη κα-νείς, εινε άνάγκη να διαβάξη άπ' όλα, έστιν και με κόπον) Βυζαντινή Άηδόνα (έλαβα εύχαριστώ) Αμαουλιίδα (έχει καλώς) Ο-νειροπόλος Μεγάλης Έλλάδος (όχι, τόσοσιν εκ-τενώς δεν εινε δυνατόν να δημοσεύθ' περι-μένω τό ξεσπάδιμα σου) Ναυτοπούλον της Κάσου (έστειλα) Έλληνικόν Έίφος (δεν πιατω έγώ, αλλά ο κλήρος να ήξευρες ποσοι άλλοι περιμένουν!...) Αίματοβαμμένο Έλλη-νικό Χόμα (ο πρώτος Διαγωνισμός Λόσειον λήγει σήμερα: τό άποτελέσματα θα δημοσι-ευθοϋν εύθύς άμα τελειώση και ή δημοσεύσις των λύσεων, περί την 15ην Μαΐου) Γεω-σουλιότην (έστειλα) Ηπειρωτική Έλιπία (βραβεύον έστειλα) Αλεξάνδρον Βερ. (βρα-βεύον έστειλα) Υαδόουλον Έλληνα (έχει κα-λώς: μόνον Άσκήσεις προς δημοσεύσιον δεν εινε τώρα δεκαί! ιδέ τί λέγει ο Όδηγός)

Ηρωίδα του 21 (όχι) μόνον των τυχόντων πρώτου Βραβεύου δημοσεύεται ή εικόν) Έ-θνηκή Σημιαία (έστειλα) τό φύλλον στέλ-λεται την ίδιαν ήμεραν, φαίνεται όμως ότι θα ήλλαξαν τά ταχυδρομεία) Αλεξάνδρα Κα-σιάνη (ναί, έμπροστίς να μού στείλης και γερμανικά γραμματόσημα) άνάγκη όμως; να πάρης ψευδώνυμον) Σημαιοφόρον Έλληνα (βραβεύον έστειλα) περιμένω την φωτογραφίαν σου) Έλληνηκήν Καρδιά (έστειλα) όχι! εις τας Λύσεις δεν παίρνει κανείς δύο φορές τό ίδιον βραβεύον) Αγγέλου του Πόνου (πολύ μου άρεσεν ή επιστολή σου προπάντων ή περιγραφή των άνθισμένων ροδαίνων) Μα-κεδόνα (που τόσοσιν του ήρεσε τό νέον μου μιστοσημα, ώστε μόλις τό ειδή πήγε να πα-τάξη από τη γασο του... σαν τον ΑΚΡΑ-ΚΡΑΘΙ)

Έξόριστον Βασιλέαν (έλήθη άργά) Έλλη-νικόν Ίδεόδες (έστειλα) οι περί των έρωτάς δεν εινε συνδρομηταί) Έργάρι (ή παραγγε-λεια σου έτετελέσθη) Χρυσό Παύον (με ποιους; θέλεις γανταλλάξης; γράφε μου) Σωφορένια-ταν (έστειλα) Αγγελική Σ. Κ. (γνωστοτα-τον) εινε του Βαλαωρ(του) Έλλάδα του Μ. Αλεξάνδρου (βραβεύον έστειλα) Αληφονα, μήν άνρησής) Πάγγον της Βενετίας (έταν δεν θα υπάχουν πλέον χαρτονομίσματα της δραχμής, έμπροστίς να στέλλης γραμματόσημα) Μητρον Μ. (τό γραφετον άνοιχτον από τας θ τό πρωτό εις τά 7 τό βράδυ: εις την Σ.Σ.Σ. μόνον συνδρομηταί συμμετέχουν) Μυσικήν Αβραν (τά πληρώσας 25 λεπτά) Κ. Τ. Καρ. (αι «Διετείς Διακοπαί» — τόμ. 15 και 16 — περιόδιαι έρ. 2, 20) Δωδωνάιον (δεν άναμι-γνομαι εις τό «διαίτερα των Συλλόγων») Ηη-σάκη των Γιαννίνων (έστειλα) έμπροστίς να στείλητε εις τον ίδιον φαέλλον τας λύσεις σας τά δύο άδελφια) Διάπλασις του Μέλλον-τος, Αρχαίαν Έλληρδα, Ζήτω ή Ένωσις, κλπ. κλπ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 22 Μαρτίου, θαπαντήσω εις τό προσέχες.

